

passiv Handelsbalance og for at faa Budgetterne til at balancere, meget naturlige. Man kunde ikke i en Periode som den nuværende staa for stejlt paa de økonomiske Doktriner. Den økonomiske og monetære Verdenskonference var kun udsat, og man kunde meget vel fortsætte med Undersøgelser over visse Spørgsmaal, som var rejst paa den. At nogle Lande havde forladt Guldet og andre ikke, var ikke en uoverstigelig Hindring for Overvejelser med Hensyn til Stabilisering af Kurserne. Ogsaa Spørgsmaalet om offentlige Arbejder fortjente en fortsat Undersøgelse; der vilde sikkert ved saadanne blive taget Hensyn til Beskæftigelse af de arbejdsløse, og forskellige Beskyttelsesforanstaltninger vilde sikkert blive bragt i Anvendelse af den Grund; de burde dog ikke føre til Landenes Isolation. Han var i Favør af det franske Forslag, men man burde ikke indskrænke sig til statistiske Undersøgelser over Kompensations- og Clearing-Aftaler, men ogsaa foretage en Analyse af Systemet, derunder Spørgsmaalet om mangesidede Aftaler, og det ud fra praktiske og ikke teoretiske Synspunkter.

Den spanske Delegerede saa i Verdens overdrevne Industrialisering den dybe Aarsag til Krisen. Selv om man maatte respektere, at Landene havde maattet gribe til Kontingentering o. lign., burde man heri kun se midlertidige Nødhjælpsforanstaltninger, og man maatte søge at redde saa meget som mulig af den økonomiske Liberalisme og Mestbegunstigelsen.

Den rumænske Delegerede lagde Vægten paa, at Undersøgelsen af Kontingentaftalerne fandt Sted under Iagttagelse af Forholdet mellem Industri- og Landbrugslande. De sidstes daarlige Afsætningsmuligheder var Skyld i mange af Industriens Vanskeligheder.

Af andre Delegerede hævdede den belgiske, at hans Land ogsaa kun nødtvungen var skredet til Kontingenteringer; han ansaa Systemet for slet, den Forbedring, der kunde konstateres i Landenes indre Økonomi, modvejede ikke Lammelsen af den

internationale Handel. Ude af Stand til at genoplive denne overalt og paa een Gang var man tyet til regionale Aftaler, men her stod Mestbegunstigelsesklausulen i Vejen. Derfor havde den økonomiske Komité søgt at undtage de kollektive Aftaler, som stod aabne for alle Stater, fra denne Klausul. Og Holland og Luxembourg havde uden Held forsøgt at gøre dette i Praksis. Men først ved den pan-amerikanske Konference i Montevideo var der blevet vedtaget en Konvention, hvorved Parterne binder sig til ikke at paaberaabe sig Mestbegunstigelsesklausulen for at opnaa de Fordele, som Stater, der var Deltagere i en mangesidet økonomisk Konvention af almindelig Rækkevidde, nyder. En Forudsætning er det dog, at Konventionen omfatter en Handelszone af tilstrækkelig Størrelse, har en Forbedring af den internationale Handel til Formaal og kan tiltrædes af enhver Stat. Denne Konvention gav nyt Haab og var af største Betydning.

Den schweiziske Delegerede var overbevist om, at det ikke var muligt blot at kritisere Aftalerne om Tuskhandel, Clearing, Kontingentering, Kompensation o. s. v., man maatte ogsaa undersøge, hvorledes Verdenshandelen havde set ud uden dem. Det var meget svært at foretage en Ekspertundersøgelse, thi som Regel var Ekspertterne, som f. Eks. i den økonomiske Komité, samtidig høje Funktionærer i deres Lands Tjeneste, og de kunde ikke ventes at glemme denne Virksomhed, naar de behandlede de økonomiske Spørgsmaal. Derfor naaede man ikke til fælles Doktriner, før Regeringerne havde taget fundamentale Beslutninger saavel med Hensyn til Stabilisering af Pengene som med Hensyn til Kampen mod Hindringerne for den frie Handel.

Dr. *Christiani* holdt derefter den som Bilag 3 gengivne Tale.

Efter Udtalelser af den argentinske, den chilensiske og den græske Delegerede og nogen Diskussion om det som Kompromis udarbejdede Forslag til Resolution vedtoges dette. Det fik følgende Ordlyd: